

Datum van
inontvangstneming

:

02/11/2015

Zaak C-367/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

14 juli 2015

Verwijzende rechter:

Sąd Najwyższy (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 mei 2015

Verzoekende partij in het cassatieberoep:

Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa” w Oławie

Andere partij in de procedure:

Stowarzyszenie Filmowców Polskich w Warszawie

[Or. 1] [OMISSIS]

BESLISSING

[OMISSIS]

15 mei 2015

[OMISSIS]

In de zaak betreffende de vordering tot betaling van Stowarzyszenie Filmowców Polskich w Warszawie tegen Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa” w Oławie,

na de behandeling door de civiele kamer op 15 mei 2015 van het cassatieberoep van de verwerende partij tegen het arrest van de Sąd Apelacyjny we Wrocławiu van 11 september 2013 [OMISSIS],

wordt beslist:

- 1) krachtens artikel 267 VWEU wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende rechtsvraag voorgelegd:

„Kan artikel 13 van richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten (PB L 157[, blz.]. 45) aldus worden uitgelegd dat de houder van patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, vergoeding kan eisen van de door hem geleden schade op grond van de algemene beginselen, of, zonder dat de schade en het causale verband tussen het inbreukmakende feit en de geleden schade hoeven te worden aangetoond, de betaling kan vorderen van een bedrag dat overeenkomt met het dubbele en, bij foutieve [Or. 2] inbreuk, het driedubbele van de passende vergoeding, terwijl artikel 13 van richtlijn 2004/48 bepaalt dat de rechterlijke instantie beslist over de schadevergoeding rekening houdend met de in artikel 13, lid 1, onder a), vermelde aspecten, en dat zij enkel als alternatief in bepaalde gevallen de schadevergoeding kan vaststellen als een forfaitair bedrag op basis van de in artikel 13, lid 1, onder b), vermelde elementen? Is de toekenning, op verzoek van de belanghebbende, van een forfaitaire schadevergoeding waarvan het bedrag vooraf is vastgesteld en die het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding uitmaakt, toegestaan op grond van artikel 13 van de richtlijn, gelet op het feit dat in overweging 26 van de considerans ervan wordt gepreciseerd dat het doel van de richtlijn niet erin bestaat een niet-compensatoire schadevergoeding in te voeren?”

- 2) de behandeling van de zaak wordt geschorst.

[Or. 3]

MOTIVERING

I. Voorwerp

Verzoekster in deze zaak is Stowarzyszenie Filmowców Polskich w Warszawie, een organisatie van collectief beheer van auteursrechten, die hiertoe gemachtigd is door de Poolse Minister van Cultuur en Kunst. Deze organisatie is bevoegd voor het beheer en de bescherming van de auteursrechten op audiovisuele werken, ook in het kader van de heruitzending op het netwerk van kabeltelevisie. Verweerster is Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa, die televisieprogramma's uitzendt door middel van het kabelnetwerk op het grondgebied van de stad Oława, in het województwo (gewest) Dolnośląskie. Bij vordering van 12 januari 2009 heeft verzoekster gevorderd dat verweerster het verbod wordt opgelegd om heruitzendingen te verrichten, op het netwerk van kabeltelevisie, van audiovisuele werken die worden uitgezonden in het kader van televisieprogramma's tot het tijdstip waarop met verzoekster een licentieovereenkomst wordt gesloten, alsmede dat verweerster wordt veroordeeld tot betaling aan verzoekster van een bedrag van 390 337,50 zł, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de dag van instelling van de vordering tot de dag van betaling. Als rechtsgrondslag voor haar vordering

voerde verzoekster artikel 79, lid 1, punt 1 en punt 3, onder b), van ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (wet van 4 februari 1994 inzake het auteursrecht en de naburige rechten, geconsolideerde tekst Dz. U. 2006, nr. 90, volgnummer 631, zoals gewijzigd; hierna: „u.p.a.p.p.”) aan. In haar verweerschrift concludeerde verweerster tot afwijzing van de vordering. Het voor de Sąd Najwyższy aanhangige geding betreft onder meer de vraag of richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten (PB L 157, blz. 45), die werd omgezet in Pools recht, aldus kan worden uitgelegd dat de schadevergoeding waarop de houder van patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk werd gemaakt, aanspraak kan maken, kan worden vastgesteld tot het beloop van het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding die krachtens een door de houder verleende licentie verschuldigd zou zijn geweest op het tijdstip waarop om deze licentie zou zijn verzocht.

II. Recht van de Europese Unie

Richtlijn 2004/48 [OMISSIS] [Or. 4]

Artikel 13

„Schadevergoeding

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde rechterlijke instanties op verzoek van de benadeelde partij de inbreukmaker die wist of redelijkerwijs had moeten weten dat [hij] inbreuk pleegde, gelasten de rechthebbende een passende vergoeding te betalen tot herstel van de schade die deze wegens de inbreuk heeft geleden.

De rechterlijke instanties die de schadevergoeding vaststellen:

- a) houden rekening met alle passende aspecten, zoals de negatieve economische gevolgen, waaronder winstderving, die de benadeelde partij heeft ondervonden, de onrechtmatige winst die de inbreukmaker heeft genoten en, in passende gevallen, andere elementen dan economische factoren, onder meer de morele schade die de rechthebbende door de inbreuk heeft geleden;
- b) kunnen, als alternatief voor het bepaalde onder a), in passende gevallen de schadevergoeding vaststellen als een forfaitair bedrag, op basis van elementen als ten minste het bedrag aan royalty's of vergoedingen dat verschuldigd was geweest indien de inbreukmaker toestemming had gevraagd om het desbetreffende intellectuele-eigendomsrecht te gebruiken.”

Overweging 26

„Ter vergoeding van de schade die het gevolg is van een inbreuk door een inbreukmaker die een activiteit verricht heeft terwijl hij wist of redelijkerwijs had moeten weten dat deze aanleiding zou geven tot een dergelijke inbreuk, moet het bedrag van de aan de rechthebbende toegekende schadevergoeding worden vastgesteld rekening houdend met alle omstandigheden van het geval, zoals het door de rechthebbende geleden inkomensverlies of de door de inbreukmaker onrechtmatig gemaakte winst en in voorkomend geval, de aan de rechthebbende toegebrachte morele schade. Als alternatief, bijvoorbeeld indien de feitelijke schade moeilijk te bepalen is, kan het bedrag van de schadevergoeding worden afgeleid uit elementen als **[Or. 5]** het bedrag aan royalty's of vergoedingen dat verschuldigd zou zijn geweest indien de inbreukmaker toestemming had gevraagd om het intellectuele-eigendomsrecht te gebruiken. De bedoeling is niet een verplichting te introduceren om te voorzien in een niet-compensatoire schadevergoeding, maar wel schadeloosstelling mogelijk te maken die op een objectieve grondslag berust, waarbij tevens rekening wordt gehouden met de kosten van de rechthebbende, bijvoorbeeld voor opsporing en onderzoek.”

III. Nationaal recht

Artikel 79, lid 1 [OMISSIS][u.p.a.p.][OMISSIS]

„**Art. 79. 1.** De houder van patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, kan eisen van de persoon die inbreuk op deze rechten heeft gemaakt:

1. staking van de inbreuk;
2. opheffing van de gevolgen van de inbreuk;
3. vergoeding van de geleden schade:
  - a) op grond van de algemene beginselen of
  - b) door betaling van een geldbedrag dat overeenkomt met het dubbele of, bij foutieve inbreuk, het driedubbele van de passende vergoeding die op grond van de door de houder van de rechten verleende toestemming tot gebruik van het werk verschuldigd zou zijn geweest op het tijdstip van het verzoek om die toestemming;
4. terugbetaling van de gemaakte winst.”

IV. Feiten en procesverloop

1. Procedure voor de Sąd Okręgowy

Bij vonnis van 11 augustus 2009 heeft de Sąd Okręgowy we Wrocławiu 1) geoordeeld dat geen uitspraak hoefde te worden gedaan met betrekking tot het

bedrag van 84 120,51 zł, 2) verweerster het verbod opgelegd om heruitzendingen te verrichten, op het netwerk van kabeltelevisie, van audiovisuele werken die worden uitgezonden in het kader van televisieprogramma's tot het tijdstip waarop met verzoekster een licentieovereenkomst wordt gesloten, 3) verweerster veroordeeld tot betaling aan verzoekster van een bedrag van 160 275,69 zł, vermeerderd met wettelijke rente, 4) de vordering voor het overige afgewezen en uitspraak gedaan over de proceskosten. **[Or. 6]** Het vonnis werd gewezen op grond van de volgende feitelijke vaststellingen en beoordelingen rechtens.

Partijen hadden op 4 oktober 1995 een licentieovereenkomst gesloten waarin de regels voor de vergoeding van verzoekster werden vastgesteld. Op 30 december 1998 heeft verzoekster deze overeenkomst beëindigd en de sluiting van een nieuwe overeenkomst voorgesteld onder nieuwe voorwaarden, dit wil zeggen met een hogere vergoeding. Verzoekster stelde een maandelijkse vergoeding voor ten bedrage van 2,8 % van de werkelijke netto-inkomsten exclusief btw. Het tarief van 2,8 % van de werkelijke inkomsten werd aanvaard door de Polska Izba Komunikacji Elektronicznej (Poolse kamer van elektronische communicatie; hierna: „PIKE”), die ongeveer 80 % van de kabelmaatschappijen in Polen vertegenwoordigt. Verzoekster heeft tevens ongeveer 150 licentieovereenkomsten onder dezelfde voorwaarden gesloten met operatoren die geen lid zijn van de PIKE.

Op 17 april 2008 heeft verweerster bij de Komisja Prawa Autorskiego (Commissie van het auteursrecht) een verzoek ingediend tot beslechting van het geschil met betrekking tot de voorwaarden van de licentieovereenkomst met verzoekster. Dit heeft geleid tot de beslissing van 6 maart 2009. Uit deze beslissing blijkt dat de vergoeding krachtens de verleende licentie 1,6 % dient te bedragen van de netto-inkomsten exclusief btw van verweerster in het kader van de heruitzending per kabel, met uitzondering van de installatie- en aansluitingskosten. Verweerster heeft verzoekster een bedrag van 34 312,69 zł betaald overeenkomstig haar eigen berekening van de inkomsten voor de periode 2006-2008 met toepassing van het tarief van 1,6 %.

Na onderzoek van verzoeksters vordering tot betaling heeft de Sąd Okręgowy geoordeeld dat deze was gebaseerd op artikel 79 van de [OMISSIS] u.p.a.p.p. Verweerster heeft programma's uitgezonden (heruitgezonden) terwijl zij wist dat zij geen licentie had, en zij heeft dus op foutieve wijze inbreuk gemaakt op de auteursrechten. Verzoekster had dus recht op drie keer de passende vergoeding. Volgens de Sąd Okręgowy diende de aan verzoekster verschuldigde vergoeding, overeenkomstig het berekeningscriterium als bedoeld in artikel 110 van de u.p.a.p.p., te worden berekend door toepassing van het tarief van 1,6 % van de netto-inkomsten. Het feit dat andere kabelmaatschappijen instemden met de betaling van een vergoeding vastgesteld op 2,8 % van de netto-inkomsten, kon volgens deze rechter geen doorslaggevende betekenis hebben, daar verzoekster een machtspositie op de markt heeft en dat tarief **[Or. 7]** eenzijdig heeft opgelegd tijdens de onderhandelingen. Gelet op het feit dat de netto-inkomsten van

verweerster in de periode 2006-2008 4 053 924,77 zł bedroegen en verweerster 34 312,69 zł aan verzoekster had betaald, leidde de toepassing van het tarief van 1,6 % van de netto-inkomsten tot een bedrag van 160 275,69 zł.

Beide partijen hebben hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de Sąd Okręgowy. De Sąd Apelacyjny w Warszawie heeft beide hogere beroepen bij arrest van 12 maart 2010 verworpen. Beide partijen hebben cassatieberoep ingesteld tegen het arrest van de Sąd Apelacyjny. De Sąd Najwyższy heeft bij arrest van 15 juni 2011 [OMISSIS] het bestreden arrest vernietigd en de zaak voor heronderzoek terugverwezen naar de Sąd Apelacyjny we Wrocławiu.

2. Procedure voor de Sąd Apelacyjny

Bij arrest van 19 december 2011 heeft de Sąd Apelacyjny we Wrocławiu na heronderzoek van het beroep punt 3 van het bestreden arrest gewijzigd in die zin dat verweerster wordt veroordeeld tot betaling aan verzoekster van een bijkomend bedrag van 145 941,30 zł, vermeerderd met wettelijke rente, het beroep van verweerster wordt verworpen en uitspraak wordt gedaan over de proceskosten.

Na het cassatieberoep van verweerster heeft de Sąd Najwyższy bij arrest van 27 maart 2013 [OMISSIS] het bestreden arrest vernietigd en de zaak voor heronderzoek terugverwezen naar de Sąd Apelacyjny. Bij brief van 28 augustus 2013 heeft verzoekster haar vordering gedeeltelijk ingetrokken met betrekking tot het verbod van heruitzending, hetgeen verweerster heeft aanvaard.

Tijdens het heronderzoek heeft de Sąd Apelacyjny beklemtoond dat enkel nog uitspraak hoefde te worden gedaan over het geschil inzake de vordering tot betaling van schadevergoeding in de zin van artikel 79, lid 1, punt 3, onder b), van de u.p.a.p.p. Dit geschil betreft het bedrag van de vergoeding dat door verzoekster wordt gevorderd en, in deze context, de toelaatbaarheid van de vordering bestaande in het driedubbele van de passende vergoeding die op grond van de door de houder van de rechten verleende toestemming tot gebruik van het werk verschuldigd zou zijn geweest op het tijdstip van het verzoek om die toestemming. De Sąd Apelacyjny is van mening dat, hoewel de regeling van artikel 79, lid 1, punt 3, onder b), van de u.p.a.p.p. duidelijk afwijkt van de vergoedingsregeling in richtlijn 2004/48 [OMISSIS], de door de Poolse wet inzake het auteursrecht en de naburige rechten vastgestelde bescherming die voordeliger en uitgebreider is uit het oogpunt van de houder van de rechten, toegestaan is gelet op het feit dat de richtlijn slechts een minimumstandaard vaststelt [**Or. 8**].

3. Procedure voor de Sąd Najwyższy

De Sąd Najwyższy onderzoekt deze zaak voor de derde keer. Verweerster heeft in haar cassatieberoepen steeds aangevoerd dat de in artikel 79, lid 1, punt 3, onder b), vastgestelde regeling in strijd is met artikel 13 van richtlijn 2004/48 [OMISSIS] en overweging 26 ervan. Reeds in het kader van het eerste onderzoek van de zaak, dat heeft geleid tot het arrest van 15 juni 2011 [OMISSIS], heeft de

Sąd Najwyższy de kwestie van de uitlegging van de richtlijn behandeld en in de motivering ervan gesteld dat de bepalingen van richtlijn 2004/48 [OMISSIS], zowel overweging 26 als artikel 13, erop wijzen dat op het gebied van de vergoeding van de schade van de houder van de rechten de lidstaten geen verplichting mogen introduceren om te voorzien in een niet-compensatoire schadevergoeding. Hij heeft evenwel tevens beklemtoond dat de vaststelling van een forfaitaire vergoeding, die verband houdt met de royalty's die verschuldigd zouden zijn geweest bij een toegestaan gebruik van de patrimoniale auteursrechten, toegestaan was.

Ook in het arrest [OMISSIS] van 27 maart 2013 heeft de Sąd Najwyższy erop gewezen dat verzoekster tot cassatie terecht heeft aangevoerd dat artikel 13 van richtlijn 2004/48 [OMISSIS] en overweging 26 preciseren dat de lidstaten geen verplichting mogen introduceren om te voorzien in een niet-compensatoire vergoeding.

In beide arresten heeft de Sąd Najwyższy dus gewezen op de duidelijke verschillen tussen de regeling van artikel 79, lid 1, punt 3, van de u.p.a.p.p., die voorziet in de veroordeling, op vordering van de houder van de patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, tot vergoeding van de schade door de betaling van een bedrag dat overeenkomt met het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding, en de regeling die voortvloeit uit artikel 13 van de richtlijn. Deze bepaling, uitgelegd in samenhang met overweging 26 [Or. 9] van de richtlijn, voorziet niet in een schadevergoeding die vooral een repressief, en geen compensatoir karakter heeft.

Bij zijn onderzoek van de zaak in dit stadium heeft de Sąd Najwyższy het volgende overwogen.

Het geding tussen partijen betreft in wezen de vaststelling van het bedrag van de schadevergoeding die verschuldigd is aan verzoekster, die houdster is van de patrimoniale auteursrechten waarop verweerster inbreuk heeft gemaakt. In de eerste plaats hangt het bedrag van die schadevergoeding af van de uitspraak met betrekking tot de twijfel inzake de uitlegging van de bepalingen van richtlijn 2004/48 [OMISSIS]. Pas na beantwoording van de prealabele vraag of een richtlijnconforme uitlegging ruimte laat om op verzoek van de belanghebbende hem schadevergoeding toe te kennen tot het beloop van het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding, kan in casu de aan verzoekster verschuldigde schadevergoeding worden vastgesteld. Het staat aan het Hof van Justitie van de Europese Unie om de handelingen van de instellingen, organen of instanties van de Unie uit te leggen. Gelet op het feit dat de gemachtigde van verwerende partij ter terechtzitting van 15 mei 2015 van mening was dat het passend zou zijn indien de Sąd Najwyższy, waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, zich tot het Hof wendt voor de uitlegging van de bepalingen van richtlijn 2004/48, verzoekt de Sąd Najwyższy krachtens artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing over de uitlegging

van artikel 13 van bovengenoemde richtlijn. Het nut van dit verzoek om uitlegging blijkt uit het feit dat deze bepaling aanzienlijke twijfel doet rijzen, die kan worden herleid tot de volgende kwesties.

1) Richtlijn 2004/48 [OMISSIS] bepaalt dat de houder van patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, recht heeft op schadevergoeding. In artikel 13 van de richtlijn wordt erop gewezen dat deze schadevergoeding alle schade (*damnum emergens*) en de gederfde winst (*lucrum cessans*) kan omvatten. Bovendien staat de richtlijn toe dat de schadevergoeding in passende gevallen ook andere elementen dan economische factoren, zoals onder meer de morele schade die **[Or. 10]** de rechthebbende door de inbreuk heeft geleden, omvat. Het lijkt geen twijfel dat de richtlijn beoogt dat de rechthebbende alle schade wordt vergoed die werd veroorzaakt door de gedraging die inbreuk heeft gemaakt op zijn rechten. Een dergelijke ruime vergoeding van alle materiële en immateriële schade dient evenwel te geschieden in het kader van een schadeloosstellingsregeling. Dit betekent dat de bewijslast rust op de houder van de patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt: het schadeverwekkende feit, het ontstaan van schade en de omvang ervan, het causale verband tussen het schadeverwekkende feit en de schade, alsmede de foutieve aard van de handelingen van de inbreukmaker. Derhalve rijst de vraag of de richtlijn aldus kan worden uitgelegd dat de houder van de patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, het recht heeft om schadevergoeding te eisen waarbij hij enkel het bewijs levert van het schadeverwekkende feit, waarna de rechter, wanneer dat bewijs is geleverd, niet langer verplicht is om de hoogte van de schade te beoordelen, maar louter veroordeelt tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding waarvan het bedrag vooraf bij wet is vastgesteld. Die schadevergoeding bestaat in de verplichting tot betaling van een bedrag dat overeenkomt met het dubbele en, in het geval van foutieve inbreuk, het driedubbele van de passende vergoeding die op grond van de door de houder van de rechten verleende toestemming tot gebruik van het werk verschuldigd zou zijn geweest op het tijdstip van het verzoek om toestemming.

Volgens de Sąd Najwyższy heeft de toekenning van een dergelijk bedrag niet het karakter van een vergoeding, maar van een sanctie. De rechter onderzoekt niet de voorwaarden voor toekenning van schadevergoeding, in het bijzonder onderzoekt hij helemaal niet of de houder van de patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, schade heeft geleden en waaruit deze bestaat. De veroordeling tot het dubbele of driedubbele van de passende vergoeding hangt enkel af van de vraag of inbreuk is gemaakt op de patrimoniale auteursrechten en of die inbreuk foutief was. Zonder onderzoek van de gevolgen van die inbreuk voor de juridisch beschermde goederen van de houder van de patrimoniale auteursrechten kan het te betalen bedrag niet worden aangemerkt als schadevergoeding. Hoewel het volgens artikel 79, lid 1, [OMISSIS] [u.p.a.p.p.] gaat om schadevergoeding, is er geen grond om de veroordeling tot betaling van het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding te beschouwen als schadevergoeding in de zin van artikel 13 van de richtlijn. Niettegenstaande de benaming ervan is de veroordeling tot

betaling van een dergelijk bedrag, zonder onderzoek [**Or. 11**] van de aard van de schade die is geleden door de houder van de patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, geen veroordeling tot betaling van schadevergoeding. Om te beslissen dat schadevergoeding dient te worden betaald, moet de rechter het bedrag van de schade vaststellen, en dit is de wezenlijke indicator voor het bedrag van de schadevergoeding. De veroordeling tot betaling van het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding zonder onderzoek of de houder van de patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, schade heeft geleden en wat het bedrag daarvan is, wordt weliswaar schadevergoeding genoemd, maar is het niet. Aangezien de toekenning van het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding mogelijk is zonder onderzoek van de door de houder van de rechten geleden schade, betekent dit dat deze toekenning geen compensatoir maar duidelijk een repressief karakter heeft. Zoals voortvloeit uit artikel 13 en overweging 26 van de richtlijn, heeft deze richtlijn evenwel niet als doel een niet-compensatoire schadevergoeding in te voeren.

2) Opgemerkt dient te worden dat volgens artikel 13, lid 1, onder b), van de richtlijn de schadevergoeding kan worden vastgesteld als een forfaitair bedrag, op basis van elementen als ten minste het bedrag aan royalty's of vergoedingen dat verschuldigd was geweest indien de inbreukmaker toestemming had gevraagd om het desbetreffende intellectuele-eigendomsrecht te gebruiken. Dit is evenwel louter een alternatieve manier om het bedrag van de schadevergoeding vast te stellen. Of in een bepaald geval een forfaitaire schadevergoeding kan worden toegekend, beslist de rechter, en niet de houder van de rechten waarop inbreuk is gemaakt. Het betreft dus louter een vereenvoudigde manier van vaststelling van het bedrag van de schadevergoeding. Aldus moet de rechter bij toekenning van een dergelijke forfaitaire schadevergoeding het bedrag ervan vaststellen rekening houdend met de omvang van de schade die is geleden door de houder van de rechten waarop inbreuk is gemaakt. De aldus vastgestelde schadevergoeding heeft niet het karakter van een sanctie, maar is een klassieke schadevergoeding en op de rechthebbende rust de bewijslast met betrekking tot het feit dat inbreuk maakt op de patrimoniale auteursrechten, de schade en het causale verband tussen de schade en dat feit, alsmede de fout van de inbreukmaker. De forfaitaire methode van vaststelling van de schadevergoeding als bedoeld in artikel 13, lid 1, onder b), van de richtlijn is dus een volledig ander mechanisme dan de toekenning, zonder onderzoek van het bedrag van de schade, op vordering van de houder van de patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, van het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding in de zin van artikel 79, lid 1, onder b), [OMISSIS] [u.p.a.p.p.].

[Or. 12]

3. Tevens bestaat twijfel omtrent de vraag of richtlijn 2004/48 [OMISSIS], die de kwestie regelt van de schadevergoeding bij inbreuk op alle intellectuele-eigendomsrechten, een vergaand onderscheid toestaat tussen de bescherming van patrimoniale auteursrechten en de bescherming van de industriële-

eigendomsrechten, dit wil zeggen de rechten die betrekking hebben op uitvindingen, gebruiksmodellen, tekeningen en modellen van nijverheid en merken.

Na omzetting van de richtlijn bepaalt het Poolse recht dat bij inbreuk op industriële-eigendomsrechten de rechthebbende kan vorderen, wanneer de inbreuk foutief is, dat de schade wordt vergoed op grond van de algemene beginselen of door betaling van een geldbedrag dat overeenkomt met de royalty's of een andere passende vergoeding die op grond van de door de houder van de rechten verleende toestemming tot gebruik van de uitvinding, het gebruiksmodel of het merk verschuldigd zou zijn geweest op het tijdstip van het verzoek om die toestemming (artikel 287, lid 1, artikel 292, lid 1, en artikel 296, lid 1, van de Prawo własności przemysłowej (wet van 30 juni 2000 inzake industriële-eigendomsrechten, geconsolideerde tekst, Dz.U. 2013, volgnummer 1410). Gelet op het feit dat de houder van patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, kan vorderen, zonder dat het bewijs van schade dient te worden geleverd, dat het dubbele of zelfs het driedubbele wordt betaald van de passende vergoeding die op grond van de door de houder van de rechten verleende toestemming tot gebruik van het werk verschuldigd zou zijn geweest op het tijdstip van het verzoek om toestemming, is bij de omzetting van de richtlijn dus een belangrijk onderscheid ingevoerd tussen de bescherming van patrimoniale auteursrechten en de bescherming van patrimoniale rechten die behoren tot de industriële eigendom. Kan richtlijn 2004/48 [OMISSIS] ook aldus worden uitgelegd dat deze een duidelijk andere manier van bescherming van de rechten waarop zij betrekking heeft, toestaat? Bij inbreuk op de patrimoniale auteursrechten kan de houder van de rechten niet alleen vergoeding van de door hem geleden schade vorderen en vergoeding verkrijgen van alle materiële en immateriële schade, maar hij heeft het recht om betaling te vorderen van schadevergoeding die niet-compensatoir is, zonder dat wordt onderzocht of en welke schade hij heeft geleden door de inbreuk op zijn rechten. Daarentegen kan hij bij inbreuk op industriële eigendomsrechten **[Or. 13]** enkel schadevergoeding vorderen die weliswaar op forfaitaire wijze kan worden vastgesteld, maar die nog steeds een compensatoire schadevergoeding is, en niet een vergoeding die enkel zo wordt genoemd maar een repressief karakter heeft, met andere woorden een sanctie en geen vergoeding van het geleden verlies. Volgens de verwijzende rechter kan de richtlijn, die voorziet in maatregelen ter bescherming van intellectuele-eigendomsrechten, waartoe ook de industriële-eigendomsrechten behoren (artikel 1 van de richtlijn), niet aldus worden uitgelegd dat zij in het algemeen toestaat dat die maatregelen verschillen naargelang van de onder de regeling van de richtlijn vallende rechten. De in het Poolse recht vastgestelde bescherming van industriële-eigendomsrechten is duidelijk in overeenstemming met de bepalingen van de richtlijn, terwijl de niet-compensatoire schadevergoeding, die op grond van het Pools recht toekomt aan de houder van patrimoniale auteursrechten waarop inbreuk is gemaakt, duidelijk in strijd is met de in de richtlijn vastgestelde regeling.

4) De Sąd Najwyższy houdt rekening met het feit dat de richtlijn een verdergaande bescherming van de intellectuele-eigendomsrechten in het nationale recht toestaat, zoals blijkt uit artikel 2 van de richtlijn. Evenwel rijst ernstige twijfel over de vraag of een dergelijke verdergaande bescherming van de houder van intellectuele-eigendomsrechten kan worden ingevoerd door de vaststelling van schadevergoeding die enkel die naam draagt maar niet compensatoir is en het karakter van een sanctie heeft, waarbij tegelijkertijd ook een duidelijk onderscheid wordt ingevoerd tussen de maatregelen ter bescherming van patrimoniale auteursrechten en die ter bescherming van industriële eigendomsrechten. Uit artikel 13 en overweging 26 van de richtlijn vloeit voort dat de richtlijn niet beoogt, schadevergoeding met een niet-compensatoir karakter in te voeren, maar dat de schadevergoeding, zelfs wanneer zij op forfaitaire wijze wordt vastgesteld, een compensatoir karakter moet hebben en alle door de rechthebbende geleden schade moet vergoeden. Extra voordelen die het nationale recht kan verlenen aan de houder van intellectuele-eigendomsrechten mogen niet bestaan in een vergoeding die niet-compensatoir is, maar kunnen de vorm aannemen van andere beschermingsmaatregelen dan schadevergoeding. Om deze reden is een verdergaande bescherming van de patrimoniale auteursrechten via een strafrechtelijke of administratieve aansprakelijkheid toegestaan, mits eerbiediging van de regels en beginselen die van toepassing zijn op een dergelijke aansprakelijkheid. Daarentegen kan niet worden toegestaan dat de richtlijn aldus wordt uitgelegd dat louter bepaalde intellectuele-eigendomsrechten waarop de richtlijn betrekking heeft, kunnen worden beschermd door **[Or. 14]** een veroordeling tot het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding, zonder verband tussen dit bedrag en de omvang van de geleden schade, en dus door middel van een niet-compensatoire vergoeding.

De uitlegging van richtlijn 2004/48 [OMISSIS] doet dus ernstige twijfel rijzen. In het bijzonder dient te worden verduidelijkt of deze richtlijn schadevergoeding met een niet-compensatoir karakter toestaat als middel dat enkel de patrimoniale auteursrechten beschermt en dat bestaat in de mogelijkheid, te verzoeken om veroordeling tot het dubbele of het driedubbele van de passende vergoeding. Een beslissing over deze kwestie, die aan de orde is gesteld in de procedure voor de Sąd Najwyższy, is noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van het cassatieberoep. In deze omstandigheden moest de Sąd Najwyższy een prejudiciële vraag stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU.

Gelet op het voorgaande heeft de Sąd Najwyższy uitspraak gedaan in de in het dispositief vermelde zin.

[stempel, ondertekeningen]